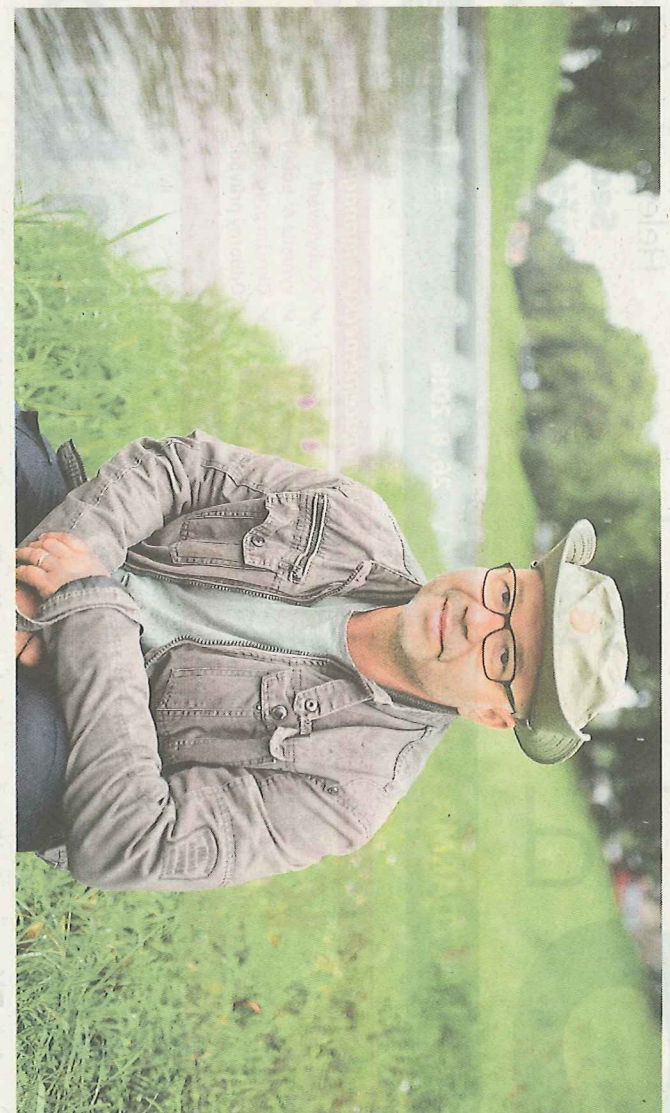

„Chodit na ryby je dnes mana z nebe. Pro děti k nezaplacení“

Zlínská rybáři mají 1 500 členů. Těší nás hlavně nárůst počtu mládeže a žen, tolik jich má málo kdo, těší předsedu spolku **Michaela Javoru**.

ONDŘEJ HOLUBEC

Spisu2
DŮVOD K ÚSMĚVU

Michael Javora u řeky Dřevnice. O zlínské řece říká, že je jeho srdeční záležitostí.

FOTO | ZDENĚK NĚMEC, MAFRA

ZLÍN | S rybářením začal už jako dítě. Během jednoho tábora prošel rukama zlínského rybářského gunna Miliána Beránka, který vychoval řadu generací místních rybářů. A i když pak dlouhé roky s udicí k vodě nechočil, vášeň v něm zase vzplála před několika lety. „Pořteboval jsem vypnout, tak jsem zase začal chytat. No a naprosto mě to pohltilo,“ přiznává Michael Javora.

Zlínský veterinář předsedá zlínské pobočce Moravského rybářského svazu a v posledních letech se těší z úspěchů.

Co se místním rybářům v poslední době povedlo?

Osobně mě nejvíc těší, že máme jednu z nejlepších zakláden mladých rybářů široko daleko. Náš spolek má tři sta dětí z celkového počtu pamácti set členů. A další dobrou zprávou je, že mladá nám neodcházejí. Hodně mi na tom záleží, myslím, že je ohromně důležité, když člověk začne s rybářením už zamlada.

Proč?

Jde o vybudování si vztahu k přírodě. Dnes je řada různých komunitů a zálib. Ale rybářina je něco jiného – manipuluje se s živým tvorem, rozhodujete o tom, jestli zemře, nebo ho necháte žít, poznáváte zákony přírody. Tyto zkušenosti jsou pro mladá k nezaplacení. A chodit na ryby je v dnešní době jako mana z nebe.

V jakém věku je ideální začít?

Od osmi let se můžete stát členem rybářského svazu, získat rybářský lístek i povolenu. Začít se ale dá už dřív, při školách fungují rybářské kroužky, kde se nejen chodí k vodě, ale dítě získá i teoretické znalosti. Lovit pak může v doprovodu osoby, která na to má oprávnění.

Platí, že rybářeni je čistě chlapecká záležitost?

Kdepak. Na Zlínsku máme asi sto dvacet ženských členek, což je skvělé číslo.

A je přístup žen k rybářeni odlišný od toho mužského?

Řekli bych, že zásadně. My chlapi se čas od času za rekordy, snažíme se vytáhnout velkou rybu, překonáváme se. Ženy tuto počtebu nemají, berou to spíš jako relax, vyčištění hlavy. To ale neznamená, že neumějí chytat.

Kolik na Zlínsku obhospodřujete revírů?

Jde o několik revírů ve Zlíně a okolí. Naším plánem je udržovat revírů co nejvíce. Srdeční záležitostí je samozřejmě řeka Dřevnice. Je to náš pátý tok a každý zlínský rybářský patriot jí má rád. Těší mě, že v současné době je skvěle zarýbněná. Najdete tam kapry, parmy, ostrorečky. I chráněné druhy, jako mník jednovousý, střevle potochní či jelec jesen. Nedávno tam bylo ještě hodně korýšů, ale bohužel se do nich pushtly vydrý.

Třápí vás hodně?

Predátoři jsou opravdu jednou z největších bolestí. Populaci ryb tu pravidelně decimují, až se bojím, kam to může zájit. Řešení to zatím nemá, proti chráněným druhům nemůžete zasáhnout a náhradu za škody nám nikdo nepropalí. Předpokládám, že tato záležitost se ale bude muset v budoucnu řešit.